

Fem blomster, én nat

eller

Fem forklaringer på hvorfor to
personer holder sig vågne en hel nat

eller

En blomst er en blomst er en blomst

Orkidé

I Madeleine Noraas film "Bloom Night" følger vi to kvinder i løbet af en nat, hvor de vandrer hvileløst rundt i et hus og i tavshed venter på at noget skal ske. Våger de over en død person? Eller er de selv spøgelser? De to kvinder snakker ikke og vi ved ikke om det er et billede på intimitet eller afstand; om det er to familiemedlemmers indforståede kommunikation eller to fremmede, der tilbringer et øjeblik sammen i et venteværelse.

Vi befinder os i den mærkelige ikke-tid, der findes om natten, når kroppen og samfundet fortæller os at vi burde sove. Den søvnløse nat, holdt oppe af bekymringer, en uro i kroppen, eller bare noget uforståeligt. Eller den planlagte vågne nat, som at være et barn, der står op midt om natten på en lejr tur med skolen, for at plante en vingummi i et glas under en af de a dres senge (og se hvordan den næste morgen har vokset sig stor.) Vi er i en mellemtilstand, et sted mellem liv og død, hvor alt står stille. Eller måske står det ikke stille, men bevægelserne sker så langsomt, at vi ikke når at opfatte dem. To stemmer snakker over billederne og forskellige fragmenter væver sig sammen til en fortælling om blomster, seksualitet, død, erindring og sorg.

I haven udenfor vokser en hvid blomst. Det ligner en form for orkidé, men den har noget ubestemmeligt over sig. Den kunne være alle blomster. Et billede på en hvid blomst, som man husker den - eller bilder sig ind at man husker den.

Nattens Dronning

En nat hvert år blomstrer kaktussen der bærer navnet Nattens Dronning. I nattens løb folder den sine hvide blade ud og når morgenen kommer, visner den igen. Alle kaktusserne blomstrer på samme tid og ingen kan forklare hvorfor. Måske har det noget at gøre med, at der altid findes en Nattens Dronning i nærheden af de andre. Dronningerne kan ikke overleve alene. Når vi sover, kommunikerer de på deres hemmelige nattesprog. *Nu blomstrer vi. Nu visner vi.* Der er noget magisk over deres flygtige blomstring, som ikke kan undgå at ti lokke os. Mange mennesker står op og venter på at Nattens Dronning skal blomstre, lidt som man venter på en måneformørkelse. At være vågen om natten, med ømme ben, tunge øjenlåg og en sitrende fornemmelse bag panden. Så sker der noget. Og så er det ovre. Og bagefter, bare en følelse i maven. Luftens fugtighed, de særlige lugte og den måde lyde opfører sig på om natten.

Ligesom Nattens Dronning kommunikerer de to kvinder i filmen igennem et ordløst sprog. De går synkront frem og tilbage på hver deres terrasse uden at kunne se hinanden. Det er som om de er knyttet til en anden tid. Planternes og nattens tid. De er en del af kredsløbet. Nattens Dronning blomstrer, mens Nattens Tjenere holder sig vågne, og sådan holder de hinanden beskæftiget.

Uægte Jasmin

I digtet "Mock Orange" af Louise Glück fortæller digter-jeg'et om sit had til blomsten Uægte Jasmin. Digtet laver en kobling mellem blomsten og fortælle-rens had til sex (og mænd). Grunden til at blomsten på engelsk bærer navnet "Mock Orange" er at dens blomster og duft minder om appelsintræernes, men modsat appelsintræet bærer den ikke nogen frugt. Med sin intense lugt kommer den med et falsk løfte, som i digtet bliver bundet sammen med fortælle-rens desillusion omkring sex og heteronormativ kærlighed. Koblingen mellem blomster og sex – og blomster og kvinder – er blevet taget op mange gange i løbet af historien. Det er et billede, der er blevet skamredet af psykoanalysen, på en måde så vi knap kan kigge på blomster i kunsten uden automatisk at lave den forbindelse. Blomsterne har med andre ord mistet deres uskyld. Men man kan alligevel ikke helt komme udenom den undertone af seksualitet, der eksisterer i filmen "Bloom Night". De to kvinders hvide kjoler. Følelsen af noget rituelt. "Blomstringsnatten" lyder også som en overgangsrite, som at gå i puberteten, eller noget der markerer et andet kropsligt eller følelsesmæssigt skift. De to kvinders aldersforskel antyder en overleveling af viden. Med de øjne bliver filmen en fortælling om at blive voksen og om at dele erfaringer om smukke hvide blomster med intense dufte og hule løfter.

Agerrose

I 1852 maler kunsteren John Everett Millais billedet "Ophelia", som portrætter den ulykkelige Ofelia fra Shakespeares "Hamlet", der syg af sorg har kastet sig i floden for at drukne sig. I favnen har Ofelia en blomsterkrans af betydninger og på bredden står en busk med hvide agerroser og kigger på hende drive forbi. Millais optagethed af Ofelia-motivet var i høj grad et billede på den victorianske mands besættelse af den smukke kvindes død. I "Bloom Night" møder en moderne teenage-melankoli en tidsløs weltschmerz. Døden og skønheden lever også side om side, men det mandlige blik er hevet ud af billedet. Deres ritual er mere introvert og mindre romantiseret. Det er både noget spirituelt og noget mondænt. Natten og deres venten er noget de gør for dem selv.

Hvid Magnolie

I Han Kangs roman ”Hvid”, bliver den navnløse fortæller en dag ramt af en enorm sorg over den afdøde storesøster, hun aldrig nåede at kende. Samtidig begynder hun at lave en liste over hvide genstande: ”(...) Salt. Sne. Is. Månen. Ris. Bølger. Hvid Magnolie.” Hun ved ikke hvorfor hun samler på ordene, men hun kan ikke lade være. Hun kan ikke skrive for hun har intet sprog for hvad der er sket, så i stedet samler hun bare ét ord efter et andet, som en buket af vilde blomster. Sorg pacificerer os og får tiden til at opføre sig anderledes. I bogen ”Et år med magisk tænkning” af Joan Didion, skriver hun om sin mands død og sin egen sorgproces. Didion skriver om hvordan sorg kan skabe en ny realitet, som en ny tidslinje man eksisterer i, når man ikke er klar til at indse at en person er borte.

Efter det forsvinder sorgen ikke, men den ændrer karakter med tiden. Vi forliger os med døden. Vi skriver en bog eller passer en grav eller deler et minde eller ser på en blomst og tænker på en person. Blomster tager vi både med til begravelser og fødsler. De markerer både livet og forgængeligheden, begyndelsen og slutningen. Nogle mennesker besøger rituelt deres afdøde en gang om året og lægger blomster på graven.

En nat hvert år blomstrer Nattens Dronning og visner igen ved solnedgang.

Måske fortæller den os noget. Måske er det bare en blomst.